

บทที่ 2
การวิจัยอันที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องนี้ เห็นว่าผู้วิจัยได้ศึกษาปรากฏว่า การวิจัยทางด้านความสนใจ
ต่อรายการโทรทัศน์ที่จัดโดยทั่วไปตามสถานีต่าง ๆ ยังไม่มี ส่วนมากได้มีผู้ศึกษาค้นคว้า และ
ทำการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้โทรทัศน์ทางด้านการศึกษา เช่น

ในปี พ.ศ. 2504 กองแผนแพรงการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ¹ ได้ทำการ
สำรวจ "อิทธิพลของภาพยนตร์ และรายการโทรทัศน์ต่อเยาวชนไทย" ซึ่งเกี่ยวกับการชม
ภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ ในระดับอายุต่างกัน ทำการสำรวจโดยส่งแบบสอบถามไปยัง
บิดามารดา หรือผู้ปกครองของเยาวชน ที่มีอายุอยู่ในระดับต่าง ๆ กัน อาศัยความคิดเห็นของ
เยาวชน มีทั้ง ข้าราชการ ครู พ่อค้า ประชาชน และอื่น ๆ

ปรากฏว่าเด็กวัยต่าง ๆ คือ ตั้งแต่อายุระหว่าง 5 - 21 ปี บกวันอายุระหว่าง
14 - 17 ปี ชมภาพยนตร์เฉลี่ยเดือนละ 5 ครั้ง เยาวชนอายุตั้งแต่ 9 ปีลงไป ดูรายการ
โทรทัศน์อย่างน้อยก็วันละ 1 ชั่วโมง เยาวชนที่มีอายุระหว่าง 10 - 21 ปี ชมรายการโทรทัศน์
วันละ 3 ชั่วโมง อิทธิพลของภาพยนตร์ และรายการโทรทัศน์ต่อพฤติกรรมของเยาวชนโดยเฉพาะ
ผู้มีอายุระหว่าง 10 - 13 ปี ทำให้เยาวชนนิยม และประพฤติกามอย่างคารา ความสนใจ
ภาพยนตร์ประเภทต่าง ๆ ปรากฏว่า เยาวชนที่มีอายุระหว่าง 6 - 9 ปี ชอบภาพยนตร์การ์
ตูนมากที่สุด เยาวชนที่มีอายุระหว่าง 10 - 13 ปี ชอบภาพยนตร์การ์ตูนและตลกขบขัน
รายการโทรทัศน์ที่เยาวชนชอบ มีรายการการ์ตูน รายการสำหรับเด็ก และภาพยนตร์เรื่อง
ต่าง ๆ เยาวชนที่มีอายุระหว่าง 14 - 17 ปี ไม่ชอบภาพยนตร์โทรทัศน์ประเภทใดเป็นพิเศษ
เยาวชนที่มีอายุระหว่าง 18 - 21 ปี ชอบภาพยนตร์ประเภทข่าว และสารคดี

¹ กองแผนแพรงการศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, กระทรวงศึกษาธิการ,
อิทธิพลของภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ต่อเยาวชนไทย (พระนกร : โรงพิมพ์กรมการ
ทหารสื่อสาร, 2504), หน้า 32.

สำหรับผู้ปกครองของเยาวชน มักจะให้การสนับสนุน ในการดูภาพยนตร์ ประเภท ประวัติศาสตร์ ขาว สารคดี และการดูมากที่สุด ผู้ปกครองมีความเห็นว่า ภาพยนตร์ ประเภทรัก ตื่นเต้น เก๋ราสลด ประเภทเหล่านี้ไม่เหมาะสำหรับบุตรหลานของตน การดู ภาพยนตร์ และโทรทัศน์ ทำให้เยาวชน มีความรู้สึกเป็นหนุ่มเป็นสาวเร็วเกินไป ทำให้เกิด ความสูงชัน กิริยามารยาทไม่เรียบร้อย นอกจากนี้ ผู้ปกครองยังมีความเชื่อว่า เยาวชน มักจะใช้เวลาในการดูภาพยนตร์ และรายการโทรทัศน์ แทนที่จะทำการบ้าน และทบทวน บทเรียน

ในการสำรวจครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ควรมีการควบคุมเยาวชนในการชม ภาพยนตร์ และรายการโทรทัศน์ เพื่อให้เยาวชนได้รับผลประโยชน์มากกว่าผลเสีย ควรให้มีการปรับปรุงภาพยนตร์ และรายการโทรทัศน์ด้วย

* ในปี พ.ศ. 2507 พรรณีย์ เทพลักษณ์² ทำการวิจัยเรื่อง "ความสนใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีต่อรายการโทรทัศน์ ในปี พ.ศ. 2506" โดยส่งแบบ สอบตามไปยังนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น 5 โรงเรียน จำนวน 465 คน ซึ่งพอสรุปได้ว่า

1. นักเรียนชอบใช้เวลาว่างในการส่งวิทยุ และดูโทรทัศน์มากที่สุด และเมื่อ เปรียบเทียบความชอบของนักเรียนระหว่างวิทยุ และโทรทัศน์แล้ว ชอบดูโทรทัศน์มากกว่า ึ่งวิทยุ
2. เวลาที่นักเรียนนิยมดูโทรทัศน์มากที่สุด คือ ระหว่างเวลา 11.00 น. - 12.00 น.
3. รายการภาพยนตร์โทรทัศน์ที่นักเรียนสนใจ ส่วนมากต้องการให้มีภาพยนตร์ โทรทัศน์ประเภท โศกนาฏ และการ์ตูน

² พรรณีย์ เทพลักษณ์ เดชา, ความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อ รายการโทรทัศน์ ในปี พ.ศ. 2506 (วิทยานิพนธ์ สำหรับปริญญาครุศาสตรบัณฑิต เสนอต่อ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2507), หน้า 65.

- 4. สิ่งที่ถูกเรียนต้องการให้จำบ่อยครั้ง คือ รายการพายุปัญหา เพราะทำให้ได้รับความรอบคอบ เป็นประโยชน์ต่อการเรียน
- 5. นักเรียนเห็นว่าควรจะมีเพิ่มเติมรายการคนตรีสากล
- 6. รายการที่นักเรียนไม่ชอบมากที่สุดได้แก่ รายการโฆษณาสินค้า
- 7. เมื่อเปรียบเทียบรายการที่ผู้ปกครองและนักเรียนสนใจ คือ ผู้ปกครองสนใจรายการข่าว และสารคดีเป็นอันดับแรก รายการภาพยนตร์รองลงมา ส่วนนักเรียนสนใจรายการภาพยนตร์อันดับแรก และรายการคนตรีเป็นอันดับรองลงมา

3. ภาพยนตร์โทรทัศน์ที่นักเรียนชอบมากที่สุด ได้แก่ ประเภท ลึกลับ สืบสวน และละคร ใต้ถุน ละครตลกขบขัน

เมื่อเปรียบเทียบแล้ว รายการโทรทัศน์มีผลดีมากกว่าข้อเสีย การดูโทรทัศน์มีได้กระทบกระเทือนต่อการเรียน และสุขภาพของนักเรียนแต่ประการใด ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะว่าผู้ปกครองควรจำกัดเวลา สำหรับการดูโทรทัศน์ของเด็ก และควรสอนให้เด็กรู้จักจดจำ และรับความรู้จากโทรทัศน์ สถานีโทรทัศน์ควรลดรายการประเภท โดมัล และภาพยนตร์เกี่ยวกับอาชญากรรม ควรจะมีเพิ่มเติมภาพยนตร์ที่เกี่ยวกับข่าว สารคดี ศิลปวัฒนธรรม ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อเด็กมาก และสถานีโทรทัศน์ควรจะมีจัดรายการที่ดึงดูดความสนใจของเด็กให้มากที่สุด เมื่อเด็กได้เห็นสิ่งที่ตึงาม ก็จะมีพฤติกรรมออกมาในลักษณะที่ผิดปกติเรื่องเด็กวัยรุ่นก็จะลดน้อยลง

พ.ศ. 2509) ปฏิพัทธ์ กระแสอินทร์³ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "อิทธิพลของภาพยนตร์โทรทัศน์ต่อพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่น" เพื่อสำรวจความสนใจของเด็กวัยรุ่นชายหญิงในการดูภาพยนตร์โทรทัศน์ และอิทธิพลของภาพยนตร์ต่อเด็กวัยรุ่น ในการดำเนินงานผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียนต่าง ๆ ทั้งในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ โรงเรียนสาธิต

³ ปฏิพัทธ์ กระแสอินทร์, อิทธิพลของภาพยนตร์โทรทัศน์ต่อพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่น (วิทยานิพนธ์ สำหรับปริญญาตรีสาขาศรีมหาบัณฑิต เสนอต่อมหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2509), หน้า 1 ง.

ในพระนครและชนบท จำนวนประชากร มีนักเรียน 438 คน และผู้ปกครองของนักเรียน มีจำนวน 429 คน ได้วิเคราะห์ผลโดยศึกษาเป็นเปอร์เซ็นต์แล้วใช้โคสแคว เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเด็กวัยรุ่นชายหญิง และผู้ปกครอง

ผลของการวิเคราะห์ ปรากฏว่า

1. เด็กวัยรุ่นใช้เวลาในการดูโทรทัศน์สัปดาห์ละ 13 ชั่วโมง 40.8 นาที
2. เด็กวัยรุ่นชายสนใจภาพยนตร์สงคราม และภาพยนตร์จารกรรมมากที่สุด
3. เด็กวัยรุ่นหญิงสนใจภาพยนตร์วิทยาศาสตร์กว่าหน้ามากที่สุด
4. ~~เด็กวัยรุ่น~~ ภาพยนตร์โทรทัศน์มีอิทธิพลต่อเด็กวัยรุ่นในแง่ดี คือ ช่วยไม่ควบคุมเข้าสังคมกับเพื่อน และให้ความรู้ไ้มากที่สุด ส่วนในแง่เสีย คือ ทำให้เกิดชอบเลียนแบบพระเอก ดูร้าย และมีผลต่อจิตใจ และสุขภาพของเด็กวัยรุ่น

พ.ศ. 2509 สุดา ชำรงโชค⁴ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาอิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีผลต่อการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดพระนคร" ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงอิทธิพลของสื่อมวลชน ซึ่งได้แก่ วิหุญ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ และหนังสือพิมพ์ว่ามีอิทธิพลต่อการเรียนวิชาสังคมศึกษา ของนักเรียนชั้นประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย สายอาชีพอย่างไรบ้าง ผู้วิจัยได้สุ่มตัวอย่างประชากร จากโรงเรียนในสังกัดกรมอาชีวศึกษา 5 โรงเรียน ซึ่งมีจำนวนนักเรียนชาย 207 คน นักเรียนหญิง 205 คน ใช้วิธีออกแบบสอบถามเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อมวลชนต่าง ๆ รวม 47 คำถาม ผลของการวิจัยสรุปได้ดังนี้ คือ

⁴ สุดา ชำรงโชค, การศึกษาอิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดพระนคร (วิทยานิพนธ์ สำหรับปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต เสนอตอบที่มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2509), หน้า 144.

1. นักเรียนชายหญิง ใ้รับอิทธิพลจากวิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ และหนังสือพิมพ์ในชีวิตประจำวันของนักเรียนมากพอควร
2. นักเรียนชายหญิงส่วนมากมีทัศนคติที่ดีต่อสื่อมวลชน ทั้ง 4 ประเภท ก็เห็นว่าทำให้ได้รับความรู้ และความเพลิดเพลิน
3. นักเรียนชายหญิงส่วนมากได้รับอิทธิพลในด้านการบันเทิงมากที่สุด ทางด้านการศึกษากลับเป็นอันดับรองลงมา
4. อิทธิพลของสื่อมวลชน ต่อการเรียนสังคมศึกษา นักเรียนชายหญิงเห็นว่าทำให้ผลการเรียนดีขึ้นปานกลาง
5. ความรู้ในวิชาสังคมศึกษาที่นักเรียนได้รับจากสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ ค้งกล่าว นักเรียนชายหญิงมีความเห็นว่าได้รับความรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบัน และแนวโน้มของสังคมมากที่สุด
6. ผู้ปกครองของนักเรียนส่วนมาก ให้คำแนะนำแก่บุตรธิดาในการดู การฟัง และการอ่าน จากสื่อมวลชนทั้ง 4 ประเภท มากพอสมควร และผู้ปกครองของนักเรียนหญิง .. แนะนำมากกว่าผู้ปกครองของนักเรียนชาย

✓ ในปี พ.ศ. 2510 สดฯ วิทยพัฒนา⁵ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาทัศนคติของครูโรงเรียนเทศบาลในจังหวัดพระนคร ที่มีต่อการสอนทางโทรทัศน์ของเทศบาลนครกรุงเทพฯ" ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียนเทศบาลในจังหวัดพระนครทั้งหมด 69 โรงเรียน จำนวนประชากรเป็นครูทั้งหมด 207 คน ที่รวมในรายการสอนทางโทรทัศน์ศึกษา ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ได้รับแบบสอบถามคืนมา 195 ฉบับ ได้นำมาวิเคราะห์โดยคิดเป็นร้อยละ

⁵ สดฯ วิทยพัฒนา, การศึกษาทัศนคติของครูโรงเรียนเทศบาลในจังหวัดพระนครที่มีต่อการสอนทางโทรทัศน์ของเทศบาลนครกรุงเทพฯ (วิทยานิพนธ์ สำหรับปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต เสนอต่อคณะศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2510), หน้า 112.

ผลของการวิจัยสรุปได้ คือ

1. ครูมีทัศนคติที่พึงพอใจต่อการราชการสอนทางโทรทัศน์ศึกษาของเทศบาลนครกรุงเทพ
2. วิชาภาษาอังกฤษให้ประโยชน์ในการสอนของครู และการเรียนของนักเรียนมากกว่าวิชาอื่น ๆ
3. มีปัญหาบางอย่างที่ทำให้ครูเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อการสอนในบางครั้ง เช่น สถานที่ไม่เหมาะสม เครื่องรับโทรทัศน์มีน้อย ขาดอุปกรณ์ในการสอน
4. ปัญหาเกี่ยวกับคู่มือครู ตารางสอนส่งช้าเกินไป ไม่มีเจ้าหน้าที่ไปให้คำแนะนำเท่าที่ควร จึงทำให้ครูไม่เข้าใจวิธีการใช้ระบบการโทรทัศน์ศึกษาร่วมในการสอนได้

ในระยะ 10 ปีที่แล้วมานี้ ในสหรัฐอเมริกา ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสอนทางโทรทัศน์⁶ มีอุปสรรคอย่างหนึ่ง คือ ได้มีการศึกษาน้อยมากเกี่ยวกับตัวแปรในด้านการผลิตหรือวิธีการต่าง ๆ ที่จะจัดและเสนอเนื้อหาออกมาในรายการ ซึ่งเป็นข้อที่น่าแปลกใจในเมื่อมีเครื่องมือโทรทัศน์อย่างสะดวกมานาน และไม่เป็นการยากเลยที่จะจัดการสอนในวิธีต่าง ๆ เพื่อเปรียบเทียบกันโดยที่มีการควบคุมสถานการณ์

ได้มีการวิจัยถึงตัวแปรบางอย่างไว้ แต่ไม่ละเอียดนัก เช่น การใช้ทัศนียภาพต่าง ๆ (รูป การสาธิต ภาพยนตร์ การอภิปราย) เปรียบเทียบกับการสอนแบบใช้กระดานดำ และมีคำบรรยาย โดยที่เน้นการสอนทางโทรทัศน์ทั้ง 2 อย่าง นอกจากนั้นก็มี การวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีเสนอเนื้อหาในรายการทางโทรทัศน์ โดยผู้บรรยาย โดยการอภิปราย หรือ การสัมภาษณ์ ซึ่งส่วนใหญ่ของการทดลองพบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญต่อการเรียนรู้เลย อย่างไรก็ตาม การศึกษาของ Skinner พบว่า นักแสดงซึ่งได้ฝึกเป็น

⁶J. Christopher Reid and Donald W. MacLennan, Research in Instructional Television and Film (Washington, D.C.: Government Printing Office, 1967), pp. 14 - 15.

นักพูดที่ดี สามารถทำให้คะแนนสูงกว่า (อย่างมีนัยสำคัญทั้งในการทดสอบทันที และการทดสอบหลังจากการสอบไประยะหนึ่ง) เมื่อแสดงเป็นนักพูดที่ไม่ดี อีกการทดลองหนึ่งเป็นของ Schwarzwaldler พบว่าเด็กนักเรียนชั้น 5 ทำคะแนนได้ดีกว่าอย่างมีนัยสำคัญ ทางด้านวิทยาศาสตร์ เมื่อได้รับบทเรียนทางโทรทัศน์ ซึ่งได้วางแผนต่อเนื่องกัน มีการจัดการสอนเป็นทีมด้วย ในทางตรงกันข้าม Ellery พบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของผลการเรียน เมื่อใช้รายการโทรทัศน์ในแบบต่าง ๆ

แนวโน้มในระยะหลัง ๆ คือการเอาเทคนิคของการจัดรายการเรียนการสอน มาใช้ในการจัดรายการโทรทัศน์ เป็นต้นว่า มีคำถามหรือปัญหาสั้น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้ทำ แล้วติดตามด้วยคำตอบเพื่อให้ทราบผลในทันที ซึ่งจะเป็นการทำให้ผู้เรียนมีความร่วมมืออย่างกระตือรือร้น และจะมีการวิจัยที่กว้างขวางขึ้นในแนวนี้อีกไปในอนาคต

วิธีที่จะช่วยให้การสอนทางโทรทัศน์ดีขึ้น

1. ขยายความหมายของวิชา และวัตถุประสงค์ของการเรียน การสอนอย่างละเอียด ในรูปของพฤติกรรมขั้นสุดท้าย ที่ต้องการให้ผู้เรียนเป็นไป
2. สร้างแบบหรือเครื่องมือทดสอบความสามารถของผู้เรียน แล้วทดสอบ เครื่องมือนั้นก่อน
3. เลือกเนื้อหา และวิธีเสนอเนื้อหา ซึ่งเหมาะสมตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว แล้วบันทึกไว้ในเทปบันทึกภาพ (Videotape)
4. จัดผู้เรียนเข้าเรียนในวิชาที่สอนทางโทรทัศน์ และมีการทดสอบ
5. ขยายบทเรียน และบันทึกบทที่ปรับปรุงใหม่ หลังจากที่ได้มีการวิเคราะห์ผลการทำงานของผู้เรียน และจากการสัมภาษณ์ผู้เรียนแล้ว
6. แบ่งกลุ่มที่เหมือนกันโดยการสุ่มตัวอย่าง เพื่อเปรียบเทียบผลของการสอนแบบบทที่เขียนไว้คอนแรก กับบทที่แก้ไขแล้ว

ในขณะที่ใช้ขนาดการนี้ อยู่ ก็เป็นไปได้ที่จะศึกษาตัวแปรทางด้านการศึกษา และการประเมินผลไปด้วย

ในปี ค.ศ. 1958 Robert E. Dreher and Walcott H. Betty⁷ ได้ศึกษาทดลองเกี่ยวกับ "การสอนทางโทรทัศน์" ในโครงการที่ 1 Albert R. Lepore และ Jack D. Wilso ได้ศึกษาทดลองเกี่ยวกับการสอนทางโทรทัศน์ ในโครงการที่ 2 จากวิทยาลัย San Francisco State College โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะทราบว่าการใช้โทรทัศน์ในการสอนในหลักสูตรต่าง ๆ โดยให้สถานีแห่งหนึ่ง ถ่ายทอดการสอนถึง 6 วิชา เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ดูทั้งห้องเรียน และที่บ้าน ผลที่ได้รับจากการวิจัย คือ นักเรียนไม่มีความแตกต่างในความเชื่อต่อทัศนคติ และความสนใจในเนื้อหาวิชา ระหว่างนักเรียนที่เรียนทางโทรทัศน์ กับนักเรียนที่ฟังคำบรรยายจากครูในห้องเรียน นักเรียนที่เรียนทางโทรทัศน์ที่บ้านสนใจการสอนมายนอก และ 80 % ของนักเรียนทั้งหมดในต้องเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการสอนทางโทรทัศน์ นักเรียนเหล่านี้สนใจการสอนในห้องเรียนมากกว่า จึงสรุปผลได้ว่า การสอนนั้น ควรจะจัดรายการโทรทัศน์รวมกับการสอนในห้องเรียน ให้มีการบรรยายพร้อมกับการอภิปรายด้วย

ในปี ค.ศ. 1959 Blaushard, Paul⁸ ทำการวิจัยเรื่อง "โครงการสัมมนาเกี่ยวกับเรื่องโทรทัศน์" เพื่อที่จะสำรวจ

1. คุณผลสอบตกของนักเรียนที่เรียนเองทางโทรทัศน์
2. พื้นฐานการศึกษาของนักเรียน
3. คุณผลของความสำเร็จของการเรียนทางโทรทัศน์
4. ปัญหาต่าง ๆ ที่มีผลต่อผู้เรียนทางโทรทัศน์

⁷Robert E. Dreher and Walcott H. Betty, "Television",
A.V. Communication

⁸Paul Blaushard, "Television", A.V. Communication Review,
Vol. (January - February, 1961), pp. 40 - 41.

ผู้วิจัยได้สุ่มตัวอย่างจากนักเรียนที่เรียนด้วยโทรทัศน์ทั้งหมด 47 คน จาก 4 รัฐ และจากเพื่อนอีก 27 แห่ง โดยได้ตอบคำถามที่ออกในรายการโทรทัศน์ สรุปย่อได้ว่า

1. นักเรียนที่เรียนด้วยรายการโทรทัศน์ชอบคกเป็นส่วนน้อย
2. พื้นฐานทางการศึกษาของผู้เรียนทางโทรทัศน์ด้วยตนเอง ไม่แพ้นักเรียนในห้องเรียน

3. การเรียนจากบทเรียนทางโทรทัศน์ได้ผลสำเร็จ
4. คำราเรียนมีน้อยเกินไป

ในปี ค.ศ. 1959 Homes, Presley D. Jr.⁹ ได้ทำการวิจัยทางโทรทัศน์ในขบวนการเรียนการสอนเปรียบเทียบการสอนแบบเก่ากับการสอนทางโทรทัศน์ พบว่า ประมาณ 90 % ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในความรู้ที่ได้รับ การสอนทางโทรทัศน์ จะโดยสถิติในวิชาวิทยาศาสตร์ การสอนแบบเก่าโดยสถิติในวิชาภาษาอังกฤษ การพูด และการสื่อความหมาย ส่วนมากเด็กที่เลือกชมการสอนแบบเก่า เพราะให้ความรู้ได้ลึกซึ้ง แต่เด็กที่เรียนสภาคปานกลาง และเด็กอ่อนชมการสอนทางโทรทัศน์ ส่วนการทำการบ้าน ทั้งเด็กที่สอนแบบเก่า และสอนทางโทรทัศน์ได้รับผลดีเท่ากัน

ในปี ค.ศ. 1960 Hall and Joe¹⁰ ได้ทำการวิจัยโดยเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการสอนทางโทรทัศน์ กับการสอนโดยตรง โดยสุ่มตัวอย่างนักเรียนในโรงเรียนประถม และโรงเรียนมัธยม จำนวน 30,000 คน วิชาที่ทำการสอนทางโทรทัศน์ คือ ภาษาสเปน ศิลป ดนตรี วิทยาศาสตร์ วรรณคดี ความปลอดภัย ประวัติศาสตร์ หน้าที่พลเมือง ภาษาอังกฤษ สิววิทยา

⁹Presley D. Homes, Jr. "Television," A.V. Communication Review (July - August, 1960), p. 453.

¹⁰J. Christopher Reid and Donald W. MacLennan, Ibid., p. 82.

จากการวิเคราะห์ความสัมฤทธิ์ผลในการทำแบบทดสอบ โดยที่มีการสอบก่อน การทดลองมาครั้งหนึ่งแล้ว ผลปรากฏว่าทั้งในระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างการสอนในทั้งสองแบบ เมื่อเปรียบเทียบคะแนนดิบที่ปรับแล้ว ปรากฏว่า ในระดับประถมศึกษาการสอนในสภาพจริงให้ผลดีกว่า ส่วนในระดับมัธยมนั้นโดยสรุป ๆ กัน ผู้วิจัยสรุปว่า ความสัมฤทธิ์ผลของนักเรียน ไม่ได้ลดลงเมื่อให้การสอนเป็นกลุ่มใหญ่ โดยใช้โทรทัศน์

ในปี ค.ศ. 1963 William R. Roger¹¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง Television Utilization in the Observation Program for Teacher Education โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาถึงการใช้โทรทัศน์สังเกตการณ์ของครู แทนการใช้ตัวบุคคล โค้ชหรือโม ถ้าใครจะทุนทางเศรษฐกิจ และทุนเวลาของผู้สอน และเป็นการเพิ่มจำนวนสถานที่ฝึกใหม่มากขึ้นด้วย ผู้เขียนใช้เวลา 5 semester โดยมีกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม ซึ่งอยู่ในระดับประถมศึกษา กลุ่มแรกใช้คนสังเกตเป็นเวลา $12 \frac{1}{2}$ ชั่วโมง กลุ่ม 2 ใช้คนสังเกตเป็นเวลา 25 ชั่วโมง กลุ่ม 3 ใช้คนสังเกตเป็นเวลา $37 \frac{1}{2}$ ชั่วโมง นอกจากนี้ใช้โทรทัศน์เพื่อสังเกตกลุ่มเหล่านี้เป็นเวลา $12 \frac{1}{2}$ ชั่วโมง ใช้กลุ่ม control 2 กลุ่ม ซึ่งได้รับการสังเกตโดยครู 50 ชั่วโมง โดยไม่มีการสังเกตด้วยโทรทัศน์เลย แต่ละกลุ่มมีนักเรียนประมาณ 20 คน subject ที่จะใช้เป็นพวกฝึกสอนชั้นประถม 460 คน พวกนี้เป็นพวกที่ลงทะเบียนวิชาเกี่ยวกับการสอน การทดสอบมีการควบคุมเรื่อง อายุ เพศ คะแนนความสามารถในการเรียน

แบบทดสอบที่จะวัดผลสำเร็จของ Subject ใช้ Evaluation of Elementary School Curriculum and Observation

สรุปผลที่ได้

1. ความแตกต่างของควาเฉลียวของแต่ละกลุ่ม มีความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญ

¹¹William R. Roger "Television Utilization in Observation Program for Teacher Education" A.V. Communication Review, Volume 12, No. 1 (Spring 1964), p. 165.

๕: ถ้าใช้การสังเกตโดยบุคคลกับการสังเกตโดยโทรทัศน์อย่างละครั้ง จะเป็น การหุ้มนรายจ่ายได้มากที่สุด หมายความว่า ไรโทรทัศน์เป็นเพียงส่วนหนึ่งในการช่วยสังเกต เท่านั้น

ต่อมาในปี ค.ศ. 1964 K.M. Engor & O.I. Gordon¹² ได้ทำการวิจัย เรื่อง Investigating T.V. Distribution or Visual Aids of the University of Utah Campus Via Low-Power ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ คือ

1. จะศึกษาว่าถ้าใช้โทรทัศน์เป็นทัศนูปกรณ์ จะทำให้ความเจือยชาของนักศึกษา ลดลงหรือไม่
2. จะศึกษาทัศนคติของครู และนักเรียนต่อการใช้โทรทัศน์เป็นเครื่องประกอบ ในการบรรยาย

วิธีการใช้การติดตั้งโทรทัศน์ในอาคาร 6 หลังของมหาวิทยาลัย เพื่อใช้ประกอบการสอน ผู้ที่เรียนในกลุ่มนี้ ถือเป็นกลุ่มทดลอง ส่วนกลุ่มควบคุมเป็นพวกที่เรียนโดยไม่ใช้ โทรทัศน์ มีการทดสอบแบบทัศนคติก่อนการทดลองด้วย

ผลของการวิจัยสรุปได้ว่า

1. มีการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ เพิ่มขึ้นในกลุ่มที่มีโทรทัศน์
2. ครูที่สอนโดยใช้โทรทัศน์ มีความรู้สึกว่ โทรทัศน์เป็นเครื่องช่วยและสนับสนุน การสอนในทุกแขนงวิชา
3. ทัศนคติของครูเห็นว่าโทรทัศน์ เป็นเพียงเครื่องมือช่วยสอนเท่านั้น มีใช้เป็น เครื่องมือสำหรับสอนทั้งหมด เป็นทัศนคติที่ไม่เปลี่ยนแปลงไป

¹²K.M. Engor & O.I. Gordon, "Investing T.V. Distribution of Visual Aids of the University of Utan Campus Via Low-Power," A.V. Communication Review Volume 13, No. 2 (Summer 1965), pp. 246 - 247.

4. นักศึกษามีทัศนคติที่ดีขึ้นต่อโทรทัศน์ และมีความเห็นว่า ทีวีจะเป็นเครื่องมือในการสอน
5. ครูรู้สึกพอใจที่จะให้มี In-service training เกี่ยวกับการใช้โทรทัศน์ในการสอน
6. โทรทัศน์ช่วยในการสอนเร็วขึ้นกว่าแบบเดิม
7. เสนอแนะว่า Audio-Visual Bureau และองค์การจัดทำโทรทัศน์ ทีวีจะอยู่ในที่เดียวกัน